

บทนำ

ฉันเดินออกจากร้านเช่าวีดีด้วยสภาพที่อ่อนล้าพลงถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายกับเรื่องราวอันน่าปวดหัวนั้น ภายในใจสารภาพว่าเป็นครั้งแรกที่ฉันเดินออกจากสถานที่อันโปรดปรานด้วยอาการของคนที่ไม่มีความสุข

จะให้สุขใจได้ไงเล่า ในเมื่อห้วงสมองของฉันตอนนี้เต็มไปด้วยคำถามและดูเหมือนว่าคำตอบที่ฉันรออยู่นั้นจะต้องรอจนเหนื่อย เช่นเดียวกับฉันที่พยายามหาคำตอบจนล้าทั้งกายและใจ

ทำไมฉันต้องมีความรักที่ไขว่คว้าไม่ได้ และทำไมฉันต้องมีความรักที่เป็นเพียงแค่ภาพความฝัน

ถ้าฉันจะตะเกียกตะกายเพื่อที่จะตามหาความรักนั้นต่อ มันจะคุ้มค่ากับการลงแรงและเวลาที่เสียไปหรือเปล่า

ดูเหมือนว่าฉันจะมีคำตอบให้ตัวเองตั้งแต่ที่ลาจากเจ้าชายเอลดิสแล้ว แต่วินาทีนี้ความรู้สึกฉันกลับตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง ฉันสามารถหยุด

8

ความคิดที่อยากจะเจอกับเขาอีกครั้ง นั้นเพราะฉันหวาดกลัวว่าความจริงแล้ว เอลดิสอาจจะเป็นเพียงแค่ผู้ชายในเทพนิยายที่ใครต่อใครต่างสร้าง และจินตนาการขึ้นมา ทว่าฉันไม่สามารถหยุดความว่าวุ่นใจกับคำถามนั้นได้ ฉันยังต้องการคำตอบอยู่ และนี่เป็นเหตุผลว่าทำไมฉันต้องเลือกหาคำตอบด้วยตัวเองโดยการผจญภัยในโลกมายาอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ฉันก็มีโอกาสเดาได้ว่าตัวเองจะได้แสดงในบทบาทอะไร และตอนจบของเรื่องนั้นจะลงเอยเช่นไร

ขอโทษนะผู้ชายเอลดิสที่เหตุผลของฉันไม่ได้มีแรงจูงใจมาจากนาย มันอาจจะฟังดูแทงใจดำ แต่เพราะว่าฉันรักนาย ฉันถึงได้กลัวกลัวว่าความรักของฉันจะว่างเปล่าเหมือนกับสูญญากาศที่สัมผัสหาความจริงไม่ได้เลย

1

ภายในห้องนอนรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า สถานที่ที่ส่วนตัวซึ่งน้อยคนนักที่ฉันจะเปิดประตูต้อนรับให้เข้ามาเยือน

ฉันหย่อนตัวนั่งบนเก้าอี้หน้าจอคอมพิวเตอร์ที่กำลังแผ่รัศมีแสงสีขาวออกมา หน้าต่างของเว็บทำอาหารยังคงเปิดค้างไว้อยู่ นี่คงเป็นฝีมือของแม่ฉันเอง ท่านมักจะชอบมาเปิดดูตำราทำอาหารในเว็บนี้เสมอ

ฉันมองแผ่นดีวีดีในมือเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะตัดสินใจเปิดมันดูอีกเป็นครั้งที่สอง

"ดีอ...ดีอ...ดีอออออ..."

เสียงดนตรีบรรเลงไม่แตกต่างจากคราวก่อน มีข้อความปรากฏขึ้นที่หน้าจอ ครั้งนั้นฉันอาจจะแปลกประหลาดใจ แต่ครั้งนี้ฉันกลับรู้สึกตื่นเต้น

'คุณพร้อมหรือยังที่จะเป็นส่วนหนึ่งในโลกแห่งจินตนาการของผม'

ใช่ ฉันพร้อมแล้ว ฉันพร้อมที่จะตามหาความจริงและที่มาของเรื่องราวทั้งหมด

ฉันคลิกเลือกที่หัวข้อ Past อย่างไม่ลังเล และแน่นอนว่าเรื่องที่ผมจะเลือกต้องไม่ใช่แฟนตาซี

เพราะฉันไม่ชอบดูหนังซ้ำ ถึงต้นตอของเรื่องราวอันน่าปวดหัวนั้นจะมาจากเรื่องนั้น แต่จะมีประโยชน์อะไรหากฉันจะกลับไปเพิ่มเติมเพื่อไปพบกับความจำเริญที่หาบทสรุปไม่ได้ ฉะนั้นเรื่องที่ผมจะเลือกครั้งนี้คือยุคไทยสมัยก่อน

'ขอภัย คุณไม่สามารถเลือก Past ได้อีก กรุณาเลือกหัวข้ออื่นครับ'

ฉันค่อนข้างเอะใจเล็กน้อย ช่างเป็นหนังที่ฉลาดเกินมนุษย์ รู้แม้กระทั่งว่าฉันเคยเลือกหัวข้อนี้มาก่อนแล้ว

ฉันย้อนกลับไปเมนูหลักพร้อมทั้งคลิกที่หัวข้อ Now โดยไม่ทันตั้งตัว ตัวเลือกของเรื่องราวความรักปรากฏต่อสายตาฉันอีกครั้ง

'Now

รักรันด

รักโรแมนติก

รักก็รักก็ปนเสียหา'

ฉันหลับตาพร้อมลั่นอธิษฐานในใจในขณะที่ขยับเมาส์ในมือขึ้นลงไปมา

เออละ ขอให้เรื่องที่ผมเลือกเป็นคำตอบของทุกสิ่งด้วยเถอะ
ฉันลืมหันทีละนิดก่อนจะเห็นเรื่องของตัวเองคลิกเลือก

'รักโรแมนติก'

นี่เป็นเรื่องที่ฉันเลือกโดยไม่ได้ตั้งใจ หวังว่าสิ่งที่ฉันปรารถนาจะเกิดขึ้นกับฉัน ถึงเวลาที่ฉันจะได้ผจญภัยอีกครั้งแล้วสินะ

10

เสียงเปียโนบรรเลงอย่างนุ่มนวลชวนให้นึกถึงอดีตที่ผ่านมา อดีตที่แต่งแต้มไปด้วยหิมะสีขาวโพลน พร้อมกับต้นคริสต์มาสที่มีนางฟ้าตัวน้อยกำลังรำยมนตร์อย่างเรไร ฉันยืนมองนางฟ้าเหล่านั้นพลางยิ้มเพื่อขจัดความเหน็บหนาว ณ ที่แห่งนั้น อดีตที่ผ่านมาได้เพียงแค่ส่องปีอดีตที่เป็นความทรงจำของฉัน... ลัดเวีย...

'มือของฉันรอใครสักคนมาสัมผัสเพื่อรับถึงไออุ่น
ฉันแบมือรอรับความรักจากคนคนนั้น'

สิ้นข้อความและเสียงบรรเลงดังกล่าว ภาพของมือผู้ชายคนหนึ่งค่อยๆ แบมือออกมา ฉันมองไม่เห็นว่าเป็นเจ้าของมือไหน ฉันเห็นเพียงแค่ฝ่ามือของเขาคูบอุ้งอย่างบอกไม่ถูก

"ผมรอความรักจากใครสักคน ผมยินดีแบมือเพื่อขอความรักจากเธอคนนั้น"

เสียงแห่งความหวังที่ฟังดูแล้วเศร้าดังออกมาพร้อมกับเสียงดนตรีบรรเลงเบาๆ

'ต่างคนต่างรอแล้วเมื่อไหร่เราจะเห็นผลลัพธ์ เมื่อมีคนรอต้องมีใครสักคนยื่นมือเข้ามา
แล้วคุณพร้อมที่จะยื่นมือให้แก่เขาหรือยัง'

ข้อความนั้นลอยเด่นอยู่เหนือมือของเขา ฉันรู้ว่ามันบ้ำที่จะยื่นมือเข้ามาหน้าจอคอมฯ แต่ฉันก็ทำลงไปแล้ว เหนือสิ่งอื่นใด ความมหัศจรรย์

ที่เกิดขึ้นคือมือของฉันทะลุผ่านเข้าไปข้างใน ฉันท่อยๆ วางมือตัวเองลงบนฝ่ามือปริศนานั้น มือของเขาใหญ่ แต่นั่นไม่สำคัญเท่ากับไอนุ่นที่ฉันได้สัมผัส ฝ่ามืออันเรียบเนียนของเขาชวนให้ฉันปล่อยวางและรู้สึกล่องลอยไปกับจินตนาการ

มีอนุ่นยังคงแบอยู่ แต่เมื่อฉันหยุดความคิดทุกอย่างและส่งความรู้สึกไปที่มือของเราที่ประสานกัน มือเขาก็เริ่มขยับและกุมมือฉันไว้อย่างทะนุถนอม

ฉันรู้สึกถึงสายลมบางๆ ที่พัดผ่านอยู่รอบตัว ได้ยินเสียงของชายคนหนึ่งกระซิบแผ่วเบาอยู่ข้างๆ หู และสัมผัสได้ถึงรอยจูบที่ประทับเบาๆ บนหน้าผากฉัน นอกจากนั้นฝ่ามืออีกข้างที่ยกขึ้นมาปิดตาทั้งสองข้างยังชวนให้ฉันปลดปล่อยความกระวนกระวายใจทั้งหมด ก่อนจะหลับตาพร้อมๆ กับมือเขาที่กุมมือฉันไว้ราวกับว่าจะไม่ทิ้งฉันไว้คนเดียว

2

"เพทาย! นี่แกยื่นหลับถือตะหลิวไปด้วยเนี่ยนะ"

ฉันทะดุ้งตื่นเพราะเสียงแหลมก้องกังวานในแก้วหูของผู้หญิงร่างเล็กคนหนึ่ง เธอยืนถัดจากฉันไปสองก้าว เธอมีผิวสีน้ำตาลดูเข้ากับเส้นผมที่ยาวสลวยและดำขลับ

เธอคือพีเกด พี่สาวคนไทยที่เป็นนักศึกษาแพทย์ซึ่งเรียนอยู่ลัดเวีย อียบอกนะว่านี่คือ...

"ง่วงนอนขนาดนั้นเลยหรือไง" เธอเดินเข้ามาตบหน้าฉัน

ฉันทอดูรอบๆ ตัว พบว่านี่ไม่ใช่ห้องนอนของฉันอีกต่อไปแล้ว ที่นี่คือห้องครัวในบ้านใครสักคนที่ฉันก็ยังไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร

มือขวาของฉันทถือตะหลิวลอยค้างไว้เหนือกระทะที่กำลังผัดหมูกระเทียม ส่วนทางด้านซ้ายมือของฉันทคือตู้เย็นกับตู้เก็บอุปกรณ์การทำอาหารที่ตั้งชิดติดผนัง และเยื้องออกมาจากตู้เก็บอุปกรณ์การทำอาหารก็จะพบกับประตูที่เปิดออกไปสู่ระเบียง

"มองอะไรของแกเนี่ย" สาวผิวสีน้ำผึ้งถามอย่างแปลกใจ
"ที่บ้านแกนะ ทำไมต้องมองเหมือนกับไม่เคยพบไม่เคยเจอมาก่อน
ด้วยละ"

"บ้านเพทายเองหรอ!" ฉันทป่ล่อยตะหลิวร่วงหล่นลงกระทะในทันใด
"ก็ใช่ะสิ แล้วทำไมต้องช็อกด้วยละ นี่แกเป็นอะไรมากหรือเปล่าเนี่ย"
"พี่เกิดคะ ที่นี้ที่ไหน"
พี่เกิดมองหน้าฉันทป่ล่องงๆ ก่อนจะตอบ
"ที่นี่คือห้องครัวในบ้านของแก และบ้านของแกก็ตั้งอยู่ที่เมืองหลวง
ของลัตเวียชื่อริกา (Riga) ซัดยัง?"

ฉันทป่ล่องกลับมาลัตเวียหรือเนี่ย ฉันทป่ล่อง...ได้กลับมาที่นี่อีกครั้งจริงๆ เหรอ
"ปีนี่ปีอะไรคะ" ฉันทป่ล่องอย่างร้อนน
"ปี 2009 เดือนพฤศจิกายน ถ้าม้วนด้วยมัย วันนี่วันที่หนึ่ง"
นี่ป่ล่อยปีแล้วหรอเนี่ย ก่อนที่ฉันทป่ล่องจะหลุดเข้ามาลัยังเป็นต้นเดือน
พฤษภาคมอยู่เลย

"เพทายกลับมาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่"
พี่เกิดมองหน้าฉันทป่ล่องด้วยสีหน้ารำคาญนิดหน่อย
"แกมาตั้งแต่สองอาทิตย์ที่แล้ว"
"แล้วเพทายมาทำอะไรที่นี่ เพทายกลับมาเรียนหรอ"
"เปล่าซักหน่อย แกกลับมาเพราะไม่ชอบคณะที่ตัวเองเรียนใน
มหา'ลัยที่ไทยต่างหาก"

"นี่มันเรื่องอะไรกัน" ฉันทป่ล่องพึมพำ
"ความจำเลื่อมชั่วคราวหรอ ไหนลองทวนให้ฉันทป่ล่องฟังหน่อยสิ"
"ทวนอะไร"
"อ้าว แกนี่ก็ เอาจี๊ เดี่ยวฉันทป่ล่องจะถามเอง แกเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน
มาที่ลัตเวียเมื่อไหร่"

ฉันทป่ล่องส้กครู่ก่อนจะตอบ "เมื่อสองปีที่แล้ว มาเดือนสิงหา ปี 2007
ถึงมิถุนา ปี 2008"

"ถูกต้อง ก็จำได้นี้ ไม่มีอะไรแล้วละ เบาทป่ล่องน้อยสิ เดี่ยวหมุกก็ใหม่"

หมดหรือก"

"แต่เพทหายยังไม่เข้าใจว่าตัวเองกลับมาที่นี่อีกทำไม"

"ฉันบอกแกไปแล้วนี่ โอเค เดี่ยวจะอธิบายให้ชัดเจนกว่านี้แล้วกัน คือว่าหลังจากแกกลับไปเมืองไทยแล้ว แกก็เรียนต่อ ม.6 จนจบ จากนั้นก็เอ็นท์ติดคณะมนุษยฯ ได้ แต่แกเรียนได้แค่เทอมเดียว แกก็ขอที่บ้านบินกลับมาหาที่เรียนต่อที่ลัดเวียเพราะแกชอบที่นี่มากกว่า แต่แกยังไม่มียี่เรียน เพราะสาขาที่แกเลือกเขารับสมัครแค่ปีละครั้ง ตอนนั้นก็เลยต้องอยู่ว่างๆ ไปพลางๆ ก่อน และยังไม่มีการกำหนดว่าจะกลับไทยเมื่อไหร่ด้วย"

"แล้วครอบครัวเพทหายเขาไม่ว่าเธอ"

"บ้านแกฉันจะไปรู้เธอ แกตกลงกับพ่อแม่ว่าไงล่ะ"

ฉันตอบพี่เกิดไม่ได้เหมือนกัน ยังสงสัยอยู่เลยว่าตัวเองกลับมาที่ลัดเวียได้ยังไงกัน

"แล้วเพทหายพักอยู่กับพี่เกิดเธอคะ"

"ถามเหมือนคนความจำเสื่อมอีกละ เปล่าซักหน่อย ฉันก็อยู่บ้านฉันสิ"

"แสดงว่าเพทหายอยู่ที่นั่นคนเดียว?"

"ไม่ใช่ แกแชร์ห้องอยู่กับคนอื่นต่างหาก คนที่แกอยู่ด้วยเขาเป็นเพื่อนของเพื่อนแฟนฉันอีกที แกจำไม่ได้เธอว่าเขาเป็นใคร อยู่ด้วยกันมาตั้งสองอาทิตย์แล้ว"

"อยู่กับผู้ชายเธอ" ฉันร้องลั่น

"เออสิ ทำไมต้องแหกปากตะโกนด้วย เขาก็นิสัยดีออก ก่อนแกจะมาที่นี่ แกบอกฉันกระชั้นชิดมาก ใครจะไปมีเวลาหาที่พักให้ทัน ไปได้ที่อื่นแล้วค่อยย้ายออกก็ได้นี่ ตอนนี้อยู่ที่นี่ไปก่อน แต่แกก็ไม่มีปัญหาอะไรนี่ อยู่ไปเรื่อยๆ เลยกก็ได้มั้ง"

สรุปแล้วฉันมาที่นี่เพราะต้องการหาที่เรียนใหม่ให้กับตัวเอง แต่ว่าฉันยังไม่สามารถสมัครได้เลยต้องอยู่ว่างๆ ไปก่อน แต่แน่ใจว่านี่คือปัจจุบัน ไม่ใช่อนาคต ฉันชักปวดหัวเข้าแล้วสิ

"ฉันต้องไปแล้วนะ นัดเพื่อนไว้ แล้วเจอกัน"

"อย่าเพิ่งไปสิคะ อยู่เป็นเพื่อนกันก่อน"

"ฉันนัดเพื่อนไว้ เดียวก็เจอกันอีก ไม่เป็นไรหรอกน่า ไปละ บ้ายบาย"

14

ที่เกิดเดินออกจากห้องครัวพร้อมกับโบกมือลา ฉันหันซ้ายหันขวา สบตาคู่เพื่อนเพื่อหลบอาการมีงงออกไป ฉันควรจะชินได้แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ใครจะคาดคิดล่ะว่าฉันจะเจอเหตุการณ์ที่ใกล้เคียงกับความจริงได้ถึงเพียงนี้

ทั้งหมดอดกระเทียมไว้ตรงนี้ก็ก่อนดีกว่า สิ่งที่ต้องทำในตอนนี้เป็นคือเดินสำรวจบ้านของตัวเองหลังนี้ อันที่จริงแล้วเรียกบ้านก็ไม่ถูกต้องตามหลักโครงสร้างหรอก ต้องเรียกว่าแฟลตต่างหาก เพราะคนลัตเวียจะเรียกห้องชุดว่าแฟลต ซึ่งต่างจากคนไทยที่เรียกแยกตามระดับว่าแฟลต คอนโด อพาร์ทเมนต์ ถ้าเทียบคำว่าแฟลตของไทยกับลัตเวียแล้ว แฟลตที่ฉันกำลังอาศัยอยู่ก็คือคอนโด ของไทยนี่เอง

เมื่อฉันก้าวออกจากประตูห้องครัวแล้ว ถ้าเดินตรงไปข้างหน้าก็จะพบกับห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ที่มี LCD TV สามสิบเก้านิ้วตั้งไว้พร้อมกับเครื่องเล่นโฮมเธียเตอร์ และเมื่อสังเกตขึ้นวางด้านในแล้วจะพบว่ามีเกมเพลย์สเตชันวางแอบไว้อยู่

ตามผนังของห้องจะถูกประดับไว้ด้วยชั้นวางหนังสือ ซึ่งมองไปทางไหนจะเห็นแต่หนังสือทุกขนาดวางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ นอกจากสิ่งที่กล่าวมาแล้ว ยังมีโซฟาและโต๊ะทำงานตั้งไว้กลางห้องเพื่อเสริมให้ห้องดูไม่ใหญ่โตเกิน โต๊ะทำงานกลางห้องนั่งเล่นนี่นะ ฉันว่าการจัดวางไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไรเลย

หลังจากที่ฉันเดินสำรวจจนครบทั่วทุกมุมแล้ว พบว่าที่นี่มีห้องนอนสองห้อง ห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่หนึ่งห้อง ห้องน้ำและห้องอาบน้ำแยกอีกอย่างละหนึ่งห้อง ห้องครัวบวกกับระเบียง และห้องซักผ้า ถึงจำนวนห้องจะไม่มากมาย แต่ทว่าเนื้อที่ภายในค่อนข้างกว้างมากเลยทีเดียว

ห้องนอนของฉันอยู่ถัดจากห้องอาบน้ำ ซึ่งไกลจากห้องนอนของผู้ร่วมชายคาอีกคน เพราะห้องของเขาอยู่ถัดจากห้องนั่งเล่น พอฉัน

เข้าไปดูแล้วบอกทุกคนได้เลยว่าเป็นห้องของผู้ชายตัวจริง แต่กางเกงบอกเซอร์สองตัวที่วางระเกะระกะอยู่บนเตียงนอนก็น่าจะบ่งบอกอะไรได้หลายอย่างแล้ว

ฉันเดินกลับไปยังห้องนั่งเล่นอีกครั้งแล้วหย่อนกายลงนอนบนโซฟา ก่อนจะหยิบรีโมตขึ้นมากดเปิดโทรทัศน์จอมหีมา

รายการโทรทัศน์ที่คุ้นเคยไม่ต่างจากสองปีที่แล้วที่ฉันเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน รายการโปรดของฉันคงหนีไม่พ้น MTV Baltic แม้ว่าพิธีกรสาวจะดำเนินรายการเป็นภาษาลัตเวียก็ตาม นี่ยังไม่รวมรายการเพลง MTB ของรัสเซีย ซึ่งแน่นอนว่าการที่พิธีกรดำเนินรายการเป็นภาษารัสเซียนั้นชวนให้ปวดหัวกว่าเป็นไหนๆ แต่เวลานี้ฉันขอเลือกดูข่าวท้องถิ่นก่อนดีกว่า เพราะการที่เผลอลืมมาแบบนี้ในจังหวะที่ไม่ทันตั้งตัวอาจจะทำให้ฉันโง่งงเป็นได้

นักข่าวหนุ่มรายงานข่าวด้วยภาษาลัตเวียอย่างคล่องแคล่ว เนื้อความของข่าวบอกว่าอีกไม่นานหิมะแรกแห่งปีจะมาเยือน ลัตเวียจะเข้าสู่ช่วงฤดูอันหนาวเหน็บอีกครั้ง แต่ปีนี้น่าจะหนาวน้อยกว่าปีก่อนเนื่องจากเกิดภาวะโลกร้อน ฉันจำได้ว่าฤดูหนาวครั้งนั้นอุณหภูมิต่ำสุดคือลบยี่สิบห้าองศา แต่ปีก่อนหน้าต่ำยิ่งกว่าคือลบสามสิบองศา แล้วปีนี้จะเหลือสักเท่าไรกันนะ

พูดถึงหิมะชวนให้ฉันรู้สึกหนาวพิกล ฉันแหยงมองนาฬิกาที่ผนังนี้ก็ห้าทุ่มแล้ว มีนาฬิกาอากาศถึงเย็น ฉันเดาว่าคุณหมิตอนนี้น่าจะประมาณหนึ่งองศาเห็นจะได้

แกร่กๆ

เสียงไขกุญแจประตูดังลั่นกลบความคิดเรื่องสภาพอากาศของฉันไปเสียหมด ผู้ร่วมอาศัยอีกคนกำลังจะเข้ามา ฉันจะได้เห็นเขาเป็นครั้งแรก เขาจะเป็นคนแบบไหนกันนะ

ฉันเงี่ยหูฟังว่าเขากำลังทำอะไร ซึ่งในขณะนี้เขากำลังปิดประตูพร้อมกับโยนรองเท้าลงบนพื้น ก่อนจะเดินเข้ามาใกล้ห้องนั่งเล่นที่ละนิดด้วยจังหวะเท้าที่สะเปะสะปะไม่ต่างจากคนเมา

"สวัสดีครับ"

คำทักทายภาษาลัตเวียมาพร้อมกับใบหน้าของเจ้าของเสียง แต่ทว่าตัวเขานี้ดีหลบอยู่ข้างหลังผนังนั้น

ฉันทักทายกลับพลันลุกขึ้นจากโซฟาในทันที

16

ผู้ร่วมอาศัยค่อยๆ เดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น การเดินของเขาไม่เป็นเส้นตรงอย่างคนปกติ เขาเดินเอนไปเอนมาเหมือนกับคนเมาไม่มีผิดใช่แล้วล่ะ เขาเมา สังเกตได้จากท่าทางและกลิ่นเหล้าที่โชยมา

"เป็นไงบ้าง"

ชายหนุ่มถามพลางทิ้งตัวลงบนโซฟา

"สบายดี แล้วคุณล่ะ"

"แล้วคุณคิดว่าไงล่ะ" เขาตอบฉันเป็นภาษาอังกฤษกลับ

ท่าทางเขาจะเมาไม่ใช่น้อย ถึงขั้นสับสนในภาษา แต่ถ้าเขาไม่เมานี้สิ จะหน้าตาดีเอาจริงๆ เลยทีเดียว เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งดวงตากลมโตสีน้ำตาลอ่อนเหมือนกับสีผมและคิ้วที่สวยงาม งามกโด่งตามเชื้อชาติของชาวตะวันตก ช่างเหมาะสมกับรูปปากที่แลดูน่าลิ้มรสเป็นที่สุด

"คุณชื่ออะไรคะ"

เขามองฉันด้วยดวงตาที่ลึมได้ไม่ถึงครึ่ง

"อะไรกันเพทาย แค่วันสองวัน คุณลืมนชื่อผมไปแล้วหรือ"

แค่สองวันของคุณฉันไม่ลืมหรอก แต่ทว่าฉันเพิ่งเจอคุณครั้งแรกนี่สิ จะให้ฉันยังรู้ได้ยังไงกันเล่า

"ฉันขอโทษค่ะ ฉันจำไม่ได้จริงๆ"

เป็นคำแก้ตัวที่ฟังดูโง่ แต่ความจริงแล้วฉันไม่รู้อะไรเลยต่างหาก

"ผมชื่อไรวิสไงล่ะครับ ไรวิส บอนดาร์"

"คะ ยินดีที่ได้รู้จัก"

ฉันเอ่ยประโยคเมื่อครู่อย่างช้าๆ พลังมองเจ้าของชื่อด้วยสายตาที่เปี่ยมล้นไปด้วยความดีใจ ว่าแต่ฉันจะดีใจเรื่องอะไรกัน

"ผมขอโทษนะที่ลืมนั่งคุยกับคุณดีๆ ไม่ได้ แต่คืนนี้ผมไม่ไหวจริงๆ"